

Sygn. akt IV CSK 333/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku D. S. i A. S.
przy uczestnictwie K. K. i T. K.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek uczestników o przyznanie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurejcznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący na takie kwalifikowane naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia

10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035 i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Trzeba zauważyć, że Sądy *meriti* ustaliły, że pierwszym samoistnym posiadaczem działki będącej przedmiotem postępowania była Spółdzielnia [x] i objęła ją we władanie w wyniku zawarcia w dniu 10 maja 1971 r warunkowej sprzedaży działki o obecnym nr [...] o pow. 63 m². Ustaleniem tym Sąd Najwyższy w tej sprawie jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) Przyjmując ciągłość posiada zasiedzenie z mocy samego prawa nastąpiło z upływem trzydziestoletniego terminu, który ukończył się 10 maja 2001 r. Skoro wtedy posiadała sporną nieruchomość A. sp. z o.o., to nabycie z mocy samego prawa nastąpiło na jej rzecz, bez względu na późniejszy los tego podmiotu.

Sąd drugiej instancji nie wyszedł poza granice apelacji, skoro wnioskodawcy zaskarżyli zasiedzenie na rzecz tej spółki, domagając się stwierdzenia zasiedzenia na ich rzecz. Sąd Okręgowy oddalił wniosek zgodnie z dokonaną przez Sąd Najwyższy wykładnią zawartą w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14 (OSNC 2015, nr 1, poz. 127).

Nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli występuje linia orzecznictwa, w świetle której w niektórych sprawach rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym zakaz *reformationis in peius* nie wiąże (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV CSK 432/07, LEX nr 492176). Skoro zasiedzenie następuje z mocy samego prawa z chwilą upływu terminu zasiedzenia, to nie można przyjąć, że przez niezastosowanie w sprawie o takim charakterze przez Sąd Okręgowy art. 384 k.p.c., doszło do oczywistego naruszenia prawa procesowego. Powołane w skardze kasacyjnej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 208/14 (LEX nr 1604628) - wbrew stanowisku skarżących - nie potwierdza zarzutu kwalifikowanej obrazy przez Sąd Okręgowy tego przepisu. Pogląd wyrażony w tym orzeczeniu dotyczył roszczeń o charakterze procesowym, a rozpoznawanych w trybie nieprocesowym tylko ze względu na szczególne unormowanie zawarte w art. 618 § 1 i art. 685 k.p.c.

Ze wskazanych względów nie można było uznać, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty dla prawnika narusza prawo, oraz że rozpoznanie skargi leży w interesie publicznym, stąd też Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi, należało mieć na uwadze, że Sąd Najwyższy przyjmuje, iż nie ma podstaw do przyznania takich kosztów, gdy w odpowiedzi na skargę nie dostrzeżono jej wady, tj. w tym wypadku istnienia podstawy do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania. prowadzącej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r. III CKN 563/01, niepubl., z dnia 29 marca 2011 r. IV CSK 593/10, niepubl. i z dnia 8 sierpnia 2012 r. II CSK 112/12, niepubl.).

jw